

บทนำ

ในห้องที่มีแสงสว่างเดียวคือโคมไฟที่โต๊ะทำงาน ชายคนหนึ่งนั่งดูรูปภาพที่ขยายใหญ่ขนาดเอสี่ ในภาพคือชายหญิงคู่หนึ่งในร้านกาแฟ สีหน้าและรอยยิ้มบอกว่าพวกเขาคือคู่รักกัน ทั้งสองนั่งติดผนังกระจกของร้าน แวตตาของหญิงสาวสื่อความสุขและความรัก ดวงตากลมโตสีดำลึบตัดกับผิวขาว ผมยาวตรงแผ่เต็มแผ่นหลัง ส่วนคนรักของเธอตัดผมสั้นเรียบร้อย ลักษณะการนั่งไหล่น่าพอใจอย่างคนประกอบอาชีพที่ได้รับการฝึกฝนเช่นตำรวจหรือทหาร

ชายในห้องวางภาพลง ขยับมาที่หน้าจอคอมพิวเตอร์

บนหน้าจอก็คือข่าวอาชญากรรม เนื้อหาบรรยายถึงการจับกุมฆาตกรฆ่าข่มขืนหญิงสาว สภาพศพถูกรัดคอและนิ้วก้อยซ้ายถูกตัดออกไป มือที่จับเมาส์เกร็งขึ้น เขาใช้เวลาอยู่คู่หนึ่งก่อนจะคลิกปิดข่าวนั้นแล้วถอนหายใจแรง

ชีวิตเขาไม่เหมือนเดิมอีกเลยนับตั้งแต่วันนั้น

๑

สถานีรถไฟเชียงใหม่

ศิลปินนาเดินเข้ามาข้างในตัวสถานี เวลาตอนนั้นยังไม่หกโมง อากาศ
ยามเช้าต้นเดือนกุมภาพันธ์เย็นเฉียบน้ำด้วยหมอกสลัว เขากวาดสายตา
ไปยังบริเวณที่นั่งพักผู้โดยสาร บุคคลหนึ่งนั่งอยู่ที่เก้าอี้ด้านในสุด เพราะ
เลื้อยดูดีด่าทำให้แทบจะกลายเป็นส่วนหนึ่งของบรรยากาศ

เขาเดินไปหา อีกฝ่ายเงยหน้าจากจอโทรศัพท์

“เกือบหาไม่เจอ” ศิลปินนาถึงทักถึงแซว “ใส่ชุดแบบนี้แถมนั่งในมุม
มืดๆ ถ้าไม่รู้จักกันมาก่อนผมนี่กว่าพวกสตอลเกอร์นะเนี่ย”

คนถูกทักดึงชุดลง ทำให้เห็นรอยยิ้มเย็นจากใบหน้าคมคาย ดวงตา
เรียวส่องประกาย รอยแผลเป็นบางๆ บนคิ้วเข้มดึงดูดสายตา เขาลุกขึ้น
หยิบเบ้สะพายบา ตามด้วยกระเป๋าสะพายข้างอีกใบ ศิลปินนารีบก้มเพื่อจะ
หยิบกระเป๋าใบนั้นแต่ไม่ทัน จึงได้แค่ถุงผ้าที่บรรจุของมากมาย

“ทำไมคราวนี้มารถไฟล่ะครับ”

“เพิ่งขึ้นมาถึงกรุงเทพฯ เมื่อเย็นวานนี้เอง จะนอนก็กลัวตื่นไปขึ้นเครื่อง

ไม่ทัน พอได้เห็นรถไฟพื้เที่ยวเลยเปลี่ยนใจ นอนบนรถไฟก็ได้”

คนฟังพยักหน้า เมื่อเห็นของกินในถุงจึงถาม น้ำเสียงประหลาดใจเล็กน้อย

“ฟิลันท์ไม่ได้อยู่กรุงเทพฯ เหมอ”

ลันท์ หรือ บิลันท์ซึ่งอายุมากกว่าสามปีตอบคำถามนี้เมื่อเดินพ้นอาคารสถานีพอดี เขาหัวเราะเมื่อเห็นแสงแรกของวัน “เพิ่งกลับไปตอนกลางเดือนที่แล้ว ยาไม่สบายต้องเข้าโรงพยาบาล เลยไปช่วยเขาทำอะไรต่อมิอะไร”

ศิลปินพาเปิดประตูรถ วางถุงของฝากที่เบาะหลัง เช่นเดียวกับกระเป๋าสัมภาระของบิลันท์

“แวะที่ไหนไหมพี่”

“อยากได้กาแฟ แต่เดี๋ยวไปดริบที่บ้านหมอนแล้วกัน”

“โอเค งั้นขอแวะตลาดแป็บครับ แม่ฝากซื้อของ”

บิลันท์มองทิวทัศน์ที่รถกระบะสี่ประตูเคลื่อนผ่าน พระอาทิตย์เริ่มโหนตัวสูงขึ้นและสาดแสงลงมา ภาพนี้แตกต่างกันไปในแต่ละมุมโลก แม้จะเป็นสถานที่เดียวกัน แต่ความรู้สึกกับทัศนียภาพตรงที่เห็นก็ไม่เหมือนกัน

เขารู้จักกับศิลปินผ่านกลุ่มคนรักการถ่ายภาพบนดอย วันนั้นเขาโพสต์รูปไร่ชาแห่งหนึ่งลงไป อีกฝ่ายมาแสดงความเห็นว่าในภาพคือไร่ชาของครอบครัวเขาเอง

นั่นเป็นจุดที่ทำให้บิลันท์ทำความรู้จักกับมิตรใหม่บนโลกโซเชียล อีกฝ่ายเรียนจบคณะผลิตกรรมการเกษตร รับช่วงต่องานในไร่ มีพี่สาวหนึ่งคน แต่เธอทำงานในบริษัทของยาที่กรุงเทพฯ ครั้งแรกที่รู้จักกันเขาคุ่นกับนามสกุลของรุ่นน้อง พอเอาไปค้นดูก็พบว่า เป็นเหลนของอดีตนักการเมืองผู้ล่วงลับคนหนึ่ง

อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย

บ้านไม้ชั้นครึ่งหลังใหญ่ตั้งอยู่บนเนิน ศิลปินพาเดินนำบิลันท์ขึ้นบ้าน

หญิงกลางคนกำลังเทกาแฟใส่แก้ว กลิ่นของเหลวสีดำหอมกรุ่นเรียกรอยยิ้ม
มุ่มปากให้ผู้มาเยือน

“คุณอาสาสวัสดิ์ครับ”

“สวัสดิ์จะลันท์ มาพอดี กาแฟกำลังได้ที่เลย” เธอบอกแล้ววางแก้ว
ตรงหน้าชายอีกคนซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะอาหาร บิลันท์ยกมือไหว้ทักทายเช่นกัน

“เป็นไงบ้างนอกรถไฟ” ปัญวิชช์ บิดาของคิลป์พนาทักทายแล้วจับ
เครื่องดื่ม

“ก็โอเคอยู่ครับ” เขาตอบ “นี่...ของฝากครับ พอดีผมเพิ่งกลับมาจาก
ระนอง”

“โอ้โฮ เยอะแยะเลย อู๋ย กะปิคลองโคน กำลังอยากได้พอดี ชอบใจ
นะจ๊ะลันท์” นภัสรินทร์รับของพลาตอปอปปี้มัม “ลันท์เอากะเป่าไปเก็บ
แล้วรีบมากินกาแฟเถอะ อาให้คนทำความสะอาดห้องพักเรียบร้อยแล้ว
ขาดเหลืออะไรบอกหม่อนได้เลย”

เธอพูดแล้วหันไปหยิบขนมปังจากเตาอบก่อนจะก้าวยาวๆ มาวางบน
โต๊ะให้สามี มารดาของรุ่นน้องในวัยหกสิบกลางๆ ยังดูสดใสแข็งแรง รูปร่าง
สมส่วน กิริยากระฉับกระเฉงคล่องแคล่ว บิลันท์เคยเห็นรูปสมัยวัยรุ่นของ
เธอ ถือว่าเธอยังคงเค้าความงามได้แทบไม่พรัอง ทำให้เขาคิดถึงแม่ทุกครั้ง
ที่มาเยือน

“ขอบคุณครับคุณอา”

เพราะคุ้นเคยกันดีอยู่แล้วจึงไม่มีพิธีรีตอง บิลันท์เดินออกมาจากห้อง
อาหารไปยังห้องพักแขกซึ่งตั้งอยู่ทางปีกขวาของบ้านโดยการต่อเติมเพิ่มออก
ไป ทำให้มีห้องโถงกึ่งอเนกประสงค์คั่นไว้

ห้องกว้างมีเตียงหกฟุต ตู้เสื้อผ้า โต๊ะตัวแอลที่เป็นได้ทั้งมุมแต่งตัว
และทำงาน ชายหนุ่มวางกระเป๋าเป้ซึ่งบรรจุเสื้อผ้าไว้บนนี้ ส่วนกระเป๋าสะพาย
ข้างอีกใบใส่กล่องกับคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก เพราะมีห้องน้ำในตัวจึงทำให้ห้อง
ดูเป็นรีสอร์ทเล็กๆ ที่ได้สัดส่วนและสะดวกสบาย

มองผ่านหน้าต่างออกไปมูมนี่จะเป็นสวนส้ม ส่วนไร่ชาซึ่งทอดตัวเป็น
ชั้นบันไดก็ยิ่งเป็นทิวทัศน์ที่คุ้นเคย รู้สึกคล้ายกลับมายังบ้านอีกหลัง
เนื่องจากเขามาเยือนที่แห่งนี้บ่อยครั้งไม่ถ้วนแล้ว

“ฟิลันท์”

ศิลปินพาเดินโฉบมาหน้าประตู เรียกชื่อเป็นเชิงชวน ฟิลันท์ร้องตอบ
“โอเค เดียวไป”

จบคำก็เดินเข้าห้องน้ำ จัดการทำธุระส่วนตัว ล้างหน้าล้างมือเสร็จก็
เดินตามร่องน้ำซึ่งเป็นที่เจ้าของบ้านออกไป

อีกสองวันจะถึงวันวาเลนไทน์ ยามเช้าอันสดใสในสนามบินเชียงใหม่
ไม่ได้ทำให้อารมณ์ของไพรวรินทร์แจ่มใสมากนัก แต่ก็ไม่ถึงกับขุ่นมัวเพราะ
วันหยุดยาวได้กลับมาพักผ่อน จึงพยายามปล่อยวางเรื่องเทศกาลแห่งความ
รัก เปลี่ยนความรู้สึกเป็นความดีใจที่ได้อยู่กับครอบครัวแทน ความรักไม่ใช่
รูปแบบเดียวเสียหน่อย

หญิงสาวเดินลากกระเป๋าออกมาอยู่ที่จอดรถ ก็อ่านข้อความใน
โทรศัพท์มือถือ ดวงตากลมคิ้วเรียวเข้มเหมือนตุ๊กตาประหลาดใจ แล้วยังได้
คำตอบเมื่อชายกลางคนเดินเข้ามา

“พ่อ มาเองเลยหรอคะ”

ปัญวิชชีโอบไหล่ลูกสาวทำนองทักทาย รับกระเป๋าจากเธอมาถือ
“หม่อนไปกางเต็นท์บนดอยกับลันท์นะ”

เธอที่กำลังจะขับไหล่บิดาเชิงอ่อนผงกศีรษะ “นายคนนั้นมาหรอคะ
เมื่อไร”

“สองสามวันแล้ว มาถึงเช้า เย็นๆ ก็ขับรถไปกันเลย” บิดาตอบขณะ
ยกกระเป๋าใส่ท้ายรถ “อยากกินอะไรไหม พ่อแวะให้”

“ไม่ดีกว่าค่ะ ไร่ชาจะไปกินไส้อ้วนน้ำพริกอ่องฝีมือแม่”

ปัญวิชชีขับรถสูดถนน “มิน่าละ เห็นแม่เขาไปซื้อไส้เองตั้งแต่เมื่อวาน

ที่แท้ก็แอบดีลกันไว้ก่อนแล้วนี่เอง”

“ไม่ได้แอบค่า ไบชาคุยในไลน์ พ่อไม่อ่านเอง”

คนเป็นพ่อหัวเราะหึๆ ปีนีลูกสาวเข้าวัยสามสิบแล้ว เป็นผู้ใหญ่เต็มตัว โดยเฉพาะเวลาทำงานก็สมบทบาทหัวหน้าแผนก แต่เมื่ออยู่กับครอบครัว มักจะแสดงความเป็นเด็กออกมาเสมอ

“แล้วหม่อนจะกลับวันไหนคะ”

“เห็นบอกกว่าวันที่สิบเจ็ด”

หญิงสาวพึมพำ “อย่าบอกนะว่าจะฉลองวาเลนไทน์กันบนดอยนะ”

“หม่อนฉลองหรือเปล่าพ่อไม่รู้หรอก ไบชาล่ะ”

สีหน้ากระจ่างของเธอบึ้งตึงขึ้นเล็กน้อยเมื่อนึกถึงคำบอกของแฟน

“ที่เรียกรอมาได้คะ ติดงาน แต่ก็คงโทร. มา เตี้ยวกลับไปค่อยไปกินข้าวกัน”

บิดาพยักหน้า “คุยกันตรงๆ แบบนี้ดีนะ ถือว่าใสใจ ความหวือหวาของคู่อรักมีแค่ช่วงแรกๆ เท่านั้นแหละ ที่เหลือคือการไวใจ การเคารพซึ่งกันและกัน”

ไพรวรินทร์ผ่อนลมหายใจ ทอดสายตามองถนน “พ่อล่ะคะ จะให้อะไรแม่”

“แม่เขาไม่อยากได้อะไรแล้วมั้ง ปูนี่แล้ว”

ลูกสาวจิกยิ้ม กล่าวกลั้วเสียงหัวเราะ “ผู้หญิงนะคะพ่อ ยังไงก็ขาดความหวานไม่ได้คะ”

“แม่เขาเคยบอกพ่อว่าเขาไม่เคยหวังอะไรในวันพิเศษ ความฝันสูงสุดของแม่คือ การได้เห็นสมาชิกในครอบครัวมีความสุข แล้วก็ตื่นมาเจอพ่อทุกเช้าแค่นั้นเอง”

ไพรวรินทร์รู้ว่านั่นไม่ใช่การพูดเกินจริง ความรักของพ่อกับแม่ในวัยหนุ่มสาวหวือหวายิ่งกว่ารถไฟเหาะเสียอีก เมื่อตกตะกอนแล้ว ความมั่นคงเท่านั้นจะนำไปสู่การก้าวผ่านทุกปัญหา

“คนเราจะหวังก็ไม่ผิดหรอก แต่ต้องยอมรับผลให้ได้ ที่สำคัญคืออย่าไปให้ความหวังหรือทำลายความหวังของใคร”

“หมายถึงเรื่องความรักเธอคะ”

บิดาเอียงศีรษะ “บริบทนี้ก็หมายถึงความรักนั่นแหละ”

ลูกสาวไม่ตอบอะไร เธอมองไปที่ถนนอีกครั้ง ทิวเขาสีน้ำเงินอมเขียวทอดตัวไปรอบเมือง เธอกับธีรตลผ่านการพูดคุยจนเรียกได้ว่ารู้จักทุกห้องใจ ไม่ใช่เพราะคาดหวังเกินไป แต่บางครั้งเธอกลับรู้สึกว่าไม่เชื่อมั่นในหัวใจตัวเอง

มีข้อความเข้าไปโปรแกรมไลน์ ไพรวรินทร์หยิบมาอ่านแล้วยิ้ม เธอโชว์ภาพน้ำพริกอ่องให้บิดาดู เขาหัวเราะ

“นี่เป็นความคาดหวังจากแม่หรือเปล่าคะ”

“เปล่า นี่เป็นแค่ความห่วง”

ไพรวรินทร์ง่วงเสียดื่นแล้วหยิบโทรศัพท์มากดอ่านข้อความ เข้าขนาดนี้คงมีแต่รูจี ยายหมวยคุณแม่ลูกสามที่ชอบตีมาส่งอะไรให้ทุกๆ เทศกาล เพราะวลีรักษ์มีลูกชายที่อายุเพิ่งสองเดือน สองสามวันจะส่งข้อความมาหาหรือมาถามเรื่องลูกสักคนหนึ่ง ส่วนอรดานั้นไปญี่ปุ่นกับโยชิโอะตั้งแต่นั้นเดือนแล้ว

เป็นข้อความจากรูจีจริงๆ เธอยิ้ม ปิดไลน์แล้วเข้าเฟซบุ๊ก เมื่อตัวเองเหมือนกันที่ต้องไถฟีดอย่างนี้ทุกเช้า แม้จะเสียเวลาแต่ก็ยังทำ

ธีรตลโพสต์ภาพหนึ่ง ทิวทัศน์ไร่ชายามพระอาทิตย์ขึ้นนั้นคุ้นเคย เธอรีบกดเลขหมายของแฟนหนุ่ม

“อยู่ที่ไหนคะเนี่ย”

น้ำเสียงทุ้มทุ้มทว่าเจืออารมณ์ดีตอบกลับมา “ไร่ชานารีนะ”

ไพรวรินทร์พลิกตัวนอนหงาย หลับตาและแผยรอยยิ้มออกมา แต่บั้นเสียงขรั่ม

“ทำไมไม่บอกคะว่าจะมา”

“บอกก็ไม่เซอร์ไพรส์สิ”

พอไม่คาดหวังแล้วได้ผลเกินคาดหวังก็อดจะมีความสุขไม่ได้ ผู้หญิงส่วนใหญ่ชอบเรื่องประหลาดใจ เพราะนั่นทำให้ตนเองรู้สึกเป็นคนสำคัญ เธอก็เช่นกัน

“งั้นรอแป๊บนะคะ”

“อ้าว ตื่นแล้วเหรอ”

ทันทีที่เห็นว่าใครเดินเข้ามาในครัว นภัสรินทร์ก็หักด้วยสีหน้าแจ่มใส แต่ลูกสาวเบะปากทำเสียงกึ่งงอน

“ทำไมแม่ไม่ปลุกหนู”

“ก็คนรอเขาบอกรอได้ไม่ให้ปลุกนี่นา”

ผู้เป็นแม่ตอบแล้วมือก็ยังคนแกงในหม้อ กลิ่นนั้นบ่งบอกว่าเป็นยาจีนไก่ ส่วนพอนั่งตีหมกแพเหมือนเคย สายตาอ่อนโยนปนล้อเลียนมองมาทำให้ไพรวรินทร์อมยิ้ม เธอเดินผ่านบิดาออกไปที่หน้าบ้าน ไม่กี่วินาทีก็เห็นร่างนั้นนั่งบนราวระเบียง หันใบหน้าไปทางไร่ชาพลางยกกาแพขึ้นจิบ ท่อนแขนที่พันแขนเสื้อออกมาปรากฏเส้นเลือดบนกล้ามเนื้อตึง บอกถึงสุขภาพและร่างกายที่แข็งแรง

“พี่เจียร”

ธีรดลหันมายิ้มไปรยปราย หญิงสาวใจฟู

“กุดมอร์นิงครับคนสวย”

“มา...ยังงัยคะเนี่ย” เมื่อได้ยินคำหวานทำให้เธอถามตะกุกตะกัก ครั้นแล้วก็พูดเร็วปรือ “อ้อ อย่าตอบว่ามาเครื่องบิน รถไฟ หรือขับรถมาเองนะ”

นายตำรวจหนุ่มหัวเราะชอบใจ “ดักคอกง์”

ไพรวรินทร์ค้อน “หัดพูดโกหกนะ”

“พี่พูดว่าไม่แน่ใจ อาจจะมีงาน แปลว่าไม่ได้ปฏิเสธ ใช้เป็นข้ออ้าง

“ไม่ได้ครับ” เขาพูดแล้วจับมือเธอ ลูกขึ้นยืนตรง

‘คนสวย’ กลอกตาโคลงศีรษะ ชีรตลเหลือบมองในตัวบ้านแวบหนึ่ง เห็นผู้ใหญ่ทั้งสองคนไม่ได้มองมา จึงก้มตัวชนริมฝีปากเร็วๆ ที่แก้มนวลหญิงสาวสะดุ้งเล็กน้อย ค้อนให้แตกก็ไม่ได้ตำหนิอะไร

“หิวหรือยังคะ”

“ไปสิ พี่รู้ว่าไปซาหิวแล้ว”

“ดักคอกง”

ไพรวรินทร์กล่าวข้อนคำของเขา ชีรตลหัวเราะชอบใจ เดินตามเธอ กลับเข้าไปในบ้านพลางคิดถึงสิ่งที่จะทำต่อไป

หลังจากกินเมื่อเช้า สนทนากับพ่อแม่ของไพรวรินทร์พักใหญ่ ชีรตลก็ขอตัวไปทำธุระก่อนจะกลับมารับเธอไปกินมื้อเย็น ภาพแรกที่มาถึงเมื่อยามพระอาทิตย์อ่อนแสงคือ ซอกกุหลาบสีชมพูกับผู้ชายในชุดสูทสีควีนบรูห์ ไพรวรินทร์ยิ้มหวาน ดีใจกึ่งตื่นเต้น อย่างนี้ค่อยสมกับเป็นวันวาเลนไทน์หน่อย

“ปีนี้ช้อใหญ่กว่าเดิมคะ” หญิงสาวกล่าวแซวขณะรับช้อดอกไม้ ชีรตลยิ้มเขิน “ครบรอบสามปีทั้งทีก็ต้องพิเศษหน่อยสิ”

คนรับพยักหน้าซำๆ “อย่างนี้นี่เอง”

“ไม่ชอบเหรอ”

“ผิดคาดคะ นึกว่าจะไปที่ร้าน ประมาณว่าฝากพนักงานไว้ก่อนแล้ว ก็ค่อยถือมาให้อะไรทำนองนั้น” เธอตอบเขาด้วยแววตาทะเล้น

“ตอนแรกก็คิดอย่างนั้น แต่วันนี้วันพิเศษน่าจะมีคนทำแบบนี้หลาย คน พี่รู้ว่าไปซาไม่ชอบเป็นจุดสนใจในเรื่องแบบนี้”

คราวนี้สีหน้าของหญิงสาวแต้มไปด้วยรอยยิ้ม ไซ้ เธอไม่ชอบให้ใครมาวิพากษ์เรื่องความรักมากกว่าความสามารถ

“เต็มลืบไม่หักเลยคะ”

ตอบแล้วถือดอกไม้ ยิ้มหวาน ชายหนุ่มงออยู่ชั่ววินาทีก่อนจะนึกได้
“อ้อ ถ่ายรูป ได้ๆ”

ธีรตลถ่ายรูปให้แฟนสาว ท้องฟ้าฉาบสีส้ม บรรยากาศเย็นชื่นหัวใจ
ที่หน้าบ้านมีพุ่มดอกไม้เป็นองค์ประกอบชั้นดี เมื่อนักสรีนทร์โผล่หน้าออก
มามองเพราะยังได้ยินเสียงบทสนทนา ไพรวรินทร์จึงเรียกมารดาให้ช่วย
ถ่ายรูป และเอากุหลาบไปเก็บไว้ก่อนเดินทางไปร้านอาหาร

ไพรวรินทร์กลับถึงบ้านตอนสามทุ่ม เวลานี้ถ้าเป็นที่กรุงเทพฯ ถือว่า
ราตรีเพิ่งเริ่ม แต่ที่นี่ยืนดอยสูง อาจเรียกได้ว่าเป็นครึ่งคืนแล้ว และเพราะ
ธีรตลต้องขับรถกลับไปที่พัก ไพรวรินทร์คำนึงถึงความปลอดภัย จึงใช้ช่วง
เวลาพิเศษกันไม่นาน

แต่ก็นับเป็นความทรงจำที่แสนหวานได้

‘พี่เขิน ขอกลับไปฝันหวานคนเดียวก่อนนะ’

เขาปฏิเสธตอนที่เธอชวนให้พักค้างคืนที่บ้าน นายตำรวจหนุ่มบุคลิก
แข็งแรง หุ่นล่ำสันทำท่าเงอะงะ เขาหันไปเพื่อเปิดประตูรถแต่ชนกระถาง
ต้นไม้ ทำเอาไพรวรินทร์หัวเราะคิกคัก

คืนนี้อากาศเย็นเหมือนเคย พ่อกับแม่คงเข้านอนไปแล้ว ไพรวรินทร์
เปลี่ยนเสื้อผ้าเตรียมอาบน้ำ แหวนบนนิ้วมือซ้ายสะท้อนให้เห็นในกระจก

‘พี่คิดว่านี่เป็นเวลาเหมาะสมแล้วที่เราจะได้ใช้ชีวิตที่เหลือด้วยกัน พี่
อยากตื่นเข้ามาแล้วเจอหน้าใบชา แต่งงานกับพี่นะครับ’

ด้วยวันเวลาที่พอเอาได้ว่าคำเหล่านี้จะมาถึง นี่เป็นโอกาสดี ธีรตล
ก็คงคิดไม่ต่างกัน

ช่วงเวลานั้นเกิดขึ้นตรงหอณาฬิกาเปลี่ยนสี จุดเช็กอินชื่อดังของเมือง
เชียงรายได้ แม้ว่าจะคนจะพลุกพล่าน แต่กลางสี่แยกตรงนั้นสายตาสวนใหญ่
จับจ้องการเปลี่ยนสีอันน่าตื่นตาตื่นใจ

หัวใจไพรวรินทร์เต้นแรง นี่เองสินะ หนึ่งในวินาทีที่สำคัญที่สุดของ

ชีวิตผู้หญิง

‘ไม่คิดว่าจะถูกขอตรงนี้ ดีนะคะที่ไม่คุกเข่า’

อีกฝ่ายทำตาปริบๆ หนึ่งไปครู่หนึ่งก่อนกล่าว ‘บางครั้งโบซาก็ทำให้พี่
ประหลาดใจ แต่ช่างเถอะ ตอนนี้อายจะได้คำตอบ พอจะให้เลยได้ไหมครับ’

ไพรวรินทร์เห็นจากทางตาวามีคนเริ่มมองมา พวกเขายิ้ม โดยเฉพาะ
นักท่องเที่ยวยต่างชาติ

แวบหนึ่งความรู้สึกแปลกประหลาดแล่นเข้ามา คล้ายเสียงกระซิบที่
ทำให้ไพรวรินทร์หนึ่งไป กระทั่งธีรตลเอ่ยชื่อเธอ

‘โบซาคครับ’

สติกลับคืน เธอยืนมือไปตรงหน้าเขา ระบายยิ้ม

‘สวมเลยคะ ว่าที่คนรับใช้สุดหล่อ’

ธีรตลเลิกคิ้ว กระนั้นก็สวมแหวนที่นิ้วนางของหญิงสาว แล้วประคอง
มือเธอขึ้นมาจุมพิต ดวงตาปกปิดความยินดีไม่มี

‘ขอบคุณครับ’

‘โบซาต้องขอบคุณพี่เถียงที่ไม่ทำให้โบซาเป็นจุดสนใจ เป็นต้นว่า
เต็มกับร้านอาหารแล้วถ่ายวิดีโอ’

‘พี่รู้ว่าโบซาไม่ชอบอะไรแบบนี้’

‘ความจริงตรงนี้ถึงจะคนเยอะ แต่ก็ไม่มีใครสนใจเราเท่าไร ไอเดีย
เข้าทำดีค่ะ’

ชายหนุ่มยิ้มภูมิใจตัวเอง เขาถ่ายภาพกับเธอ หนึ่งในภาพที่ไพรวรินทร์
ตั้งใจว่าจะลงในไอจีส่วนตัวคือ ภาพใส่แหวนแต่งงานโดยมีฉากหลังเป็น
หอนาฬิกาตัวเอง

‘อ้อ เมื่อกี้ หมายความว่ายังไงนะ ว่าที่คนรับใช้’

เขาถามตอนเดินจูงมือเธอกลับมาอย่างที่จอดรถ

‘ก็บ่าวแปลว่าคนรับใช้ไงคะ’

ธีรตลหัวเราะอีกครั้ง ไพรวรินทร์มักจะพูดเสมอว่า ผู้หญิงชอบความ

ไม่คาดฝัน แต่สำหรับเขาแล้ว ตัวเธอเองต่างหากที่มักทำสิ่งไม่คาดฝันเสมอ
‘รู้ไหม พี่รักไบชาตรงนี้แหละ’
‘ตรงที่แปลกๆ ไซ้ไหมคะ’
‘ไบชาไม่เหมือนใคร พี่รักความพิศวงนี้ของไบชาที่สุดเลย’
‘คนแปลก’ ยิ้มกว้างชอบใจ ทั้งสองคนเดินคู่กันมาถึงรถ และกลับ
ถึงบ้านในที่สุด

ไพรวรินทร์ลงภาพในไอจี เธอเลือกช่อกุหลาบ แล้วเขียนบรรยายสั้นๆ
ว่าครบรอบสามปี เพื่อนฝูงมาคอมเมนต์เหมือนเคย เมื่อกลับไปดูภาพ
เพื่อนๆ ก็มีการฉลองคล้ายๆ กัน

มีรู้จักบอรดาเท่านั้นที่ลงภาพคู่กับคนรัก ส่วนวลีรักษ์เลือกภาพ
ย้อนแสงที่นั้งซบไหล่ธนูส เธอกับเพื่อนคนนี้มีระดับโลกส่วนตัวในโซเชียล
เน็ตเวิร์กคล้ายๆ กัน

แต่ถึงจะไม่ได้ลงภาพคู่กับธีรดลบ่อยนัก เธอก็ให้เกียรติเขาในฐานะ
คนรัก ไม่แสดงความเห็นหว่านเสน่ห์เรียกราด ถือคติว่าถ้าไม่อยากให้คนรัก
ทำแบบนี้ ก็ไม่ควรทำเช่นกัน

เพราะในอดีตก็ได้รับบทเรียนมาแล้วกับการมีมนุษย์สัมพันธ์เกินพอดี
ทำเอาชีวิตวุ่นวายไปพักใหญ่

‘แต่งงานกับพี่นะครับ’

เข้านอนแล้วมือยังลูบแหวนวงนั้น ความคิดเล่นเรื่อย เธอกลายเป็น
คนสุดท้ายในแก๊งสี่สาวที่แต่งงาน ซึ่งก็เลยเวลาการล้อเลียนมาพักใหญ่แล้ว
เพราะเมื่อธีรดลฝ่าเข้ามาในห้องใจได้เพียงคนเดียว เพื่อนก็รู้ว่าคงเหลือแค่
การรอเวลาที่เหมาะสม

ธีรดลเป็นผู้ชายที่ดี ฐานะของทั้งสองครอบครัวก็เหมาะสมกัน สอง
ครอบครัวได้กินข้าวร่วมกัน รับฟังความเห็นจากแม่ของเขาคือมีต่อเธอ และ
ความเห็นของฝั่งเธอที่มีต่อเขา ยิ่งเธอกับเขาคุยกันเข้าใจ หนทางชีวิตคู่ใหม่
ก็ราบรื่น

น่าจะใช่แล้วละ ไพรวรินทร์พูดกับตัวเอง
แต่ก่อนจะเข้าสู่โทรทาก็เพิ่งนึกได้ว่า เธอไม่ได้พูดคำว่า ‘ตกลง’ กับ
ธีรดล

เข้าตรูที่บ้านไร่ซานารี

ไพรวรินทร์เล่าเรื่องที่ธีรดลขอเธอแต่งงานให้พ่อกับแม่พัง ทั้งสอง
พยักหน้า

“อืม ดีแล้ว”

“แม่ไม่ตีในเต้านเธอคะ พ่อด้วย”

ปฏิวชิษฐ์เงยหน้าจากจอโทรศัพท์ สบตาภรรยา ก่อนจะเลยมายังลูกสาว

“ต้องตื่นตื่นด้วยหรือ อ้อ ล้อเล่นๆ” เขาริบบิ้นเมื่ออีกฝ่ายขมวดคิ้ว

“พ่อก็คุยกับแม่อยู่ว่าเธียรต้องขอใบชาแต่งงานแน่ๆ”

ไพรวรินทร์กะพริบตา

“ครบกันครบสามปี สองครอบครัวเคยไปเจอกันแล้ว เข้ากันได้ ข้อสาม
วันวาเลนไทน์ ไม่มีเหตุผลที่จะไม่สร้างคำขออันแสนพิเศษนี้ จริงไหมคุณ”

นภัสรินทร์เอียงคอ “ทั้งหมดนั้นแม่เป็นคนพูดนะ”

“ไม่ต่างกันหรอก อ้อ อีกข้อหนึ่ง ใบชาอายุสามสิบแล้ว”

“ข้อนี้ใครพูดก็ไม่ดีทั้งนั้นคะ” ลูกสาวหน้ามู๋

ทั้งสองหัวเราะ

“Will you marry me? Yes, I do.” คนเป็นพ่อกล่าว “เป็นชิ้นที่
น่าประทับใจนะ พ่อกับแม่อังไม่เคยพูดแบบนี้กันเลย”

“ความจริงใบชาไม่ได้ซีเรียสเรื่องพิธีการหรอกคะ คิดเอาไว้แล้วเหมือน
กันว่าพี่เขาคงจะพูดเมื่อวาน”

“แต่...”

บิดากล่าวขึ้นมาเมื่อเธอเว้นจังหวะ ถ้าเทียบกันแล้ว พ่อเข้าใจและ
อ่านใจเธอเก่งกว่าแม่ โดยเฉพาะเรื่องความรัก เพราะตอนนี้ในสมองทั้งคู่มี

คำถาม พ่อกับแม่คิดว่าพี่เธียรคือคนที่ใช่สำหรับลูกสาวจริงๆ แล้วใช่ไหม

“ไม่มีอะไรค่ะ ใบชาแค่นี้ดูพี่เธียร เขารู้ว่าใบชาไม่ชอบพิธีการเอิกเกริก แต่ก็ยังพยายามจะทำเซอร์ไพรส์ ผลลัพธ์เลยออกมาครึ่งๆ กลางๆ แต่ก็น่ารักดีสิ ไตรีนายตำรวจ”

หญิงสาวกล่าวถึงตัดบทแล้วตีหมาแพ เป็นอีกครั้งที่ใจเต้น ตอนนั้นเกิดกับคำว่าตำรวจ อยู่ดีๆ เธอก็คิดขึ้นมาได้ว่าสมัยเรียนมัธยมเคยพูดเล่นๆ กับเพื่อนถึงอาชีพสามีในอนาคตที่อยากได้ ซึ่งไม่มีผู้พิทักษ์สันติราษฎร์แปลกดี

เสียงกตกริ่งดังพร้อมเสียงตะโกน ไพรวรินทร์ลุกขึ้นอัตโนมัติออกไปดู ที่หน้าบ้านไม่ปรากฏร่างบุคคลใด ไพรวรินทร์มองซ้ายขวา สายตาสะดุดที่กล้องพัสดุดตรงจุดรับพัสดุซึ่งมีทั้งตู้และแท่นไม้เตี้ยๆ สำหรับวางของชิ้นใหญ่ เป็นปกติสำหรับบริษัทส่งของ บางครั้งก็กตกริ่งและวางไว้แบบนี้

เธอเดินไปหยิบมาดู บนกล่องแปะชื่อผู้รับคือไพรวรินทร์ ผู้ส่งคือธีรดล รอยยิ้มฉาบบนใบหน้า ตักกลับไปแล้วยังส่งของมาอีก

“ส่งสัยของกำนัลแค่ดอกไม้กับแหวนยิ้งน้อยเกินไปค่ะ”

ไพรวรินทร์บอกกับพ่อแม่ตอนถือกล่องกลับมาที่โต๊ะอาหารว่าธีรดลส่งมา ใช้คัตเตอร์กรีดกล่อง ข้างในมีกล่องเล็กอีกชั้นที่ห่อด้วยกระดาษสีสวย ภายในกล่องบุด้วยกระดาษฟอยกันกระแทกอย่างดี แสดงถึงความทะนุถนอมใส่ใจ

“จะเซอร์ไพรส์ให้ได้ใช่ไหมคะคุณตำรวจ”

หญิงสาวค่อยๆ บรรจงแกะริบบิ้นและกระดาษห่อ กระทั่งมองเห็นผ้าปิด คงเป็นขวดโหลบรรจุอะไรบางอย่าง ความรู้สึกสนุกและลุ้นเต็มเปี่ยมจนหยิบขวดนั้นขึ้นมา

หัวใจหญิงสาวกระตุกสูบ สะบัดออกเหมือนโดนของร้อนพร้อมหวีดร้องสุดเสียง

ข้างโนโหลบรรจุนิ้วที่ซ่อนอยู่ในของเหลวสีชมพูอ่อน นิ้วสีซีดที่ปลาย
เล็บทาสีแดงมีรอยหักกลอยเด่น
“กรี๊ด!!”

๒

“กรี๊ด!!”

ไพรวรินทร์กรี๊ดร้อง ทิ้งโหลใบนั้นลงบนโต๊ะแล้วรีบถอยออกมา
บัญญัติสะดุ้ง และก่อนที่โหลจะกลิ้งหล่นจากโต๊ะเขาก็คว้าได้ทัน
นักลรินทร์วิ่งหน้าตาตื่นออกมาจากห้อง

“มีอะไรกัน”

ไพรวรินทร์ปิดปากตัวลั่น ซี่มือไปที่โต๊ะ “นั่น...โหล...”

คนเป็นแม่ประคองลูกสาว มองสามีที่พิจารณาโหลซึ่งบรรจุบางอย่าง
ไว้ พอเธอเห็นว่าคืออะไรก็ร้องออกมาลั่นๆ อย่างตกใจเช่นกัน

“นี่มันอะไรกัน ใครส่งมาเหอไปซา”

ไพรวรินทร์สูดลมหายใจลึก “พีเธียร์ เอ่อ...หน้ากล่องเขียนว่าพีเธียร์
ค่ะ”

บัญญัติหยิบกล่องกระดาษชั้นนอกขึ้นมาดู “ไม่มีชื่อบริษัทขนส่ง
นี่นา”

ลูกสาวตั้งสติแล้วก้าวยาวๆ ไปดูบ้าง พยายามไม่มองโหลใบนั้น

ยอมรับว่าไม่ได้สังเกตในที่แรกว่ามีแต่ชื่อคนส่ง เพราะรูปแบบการแปะ
สติ๊กเกอร์หน้ากล่องนั้นคล้ายกับการขนส่งทั่วไป

“ใครเอามาส่ง พนักงานบริษัทขนส่งเหรอ” แม่ถาม

“ใบชาลงไปก็ไม่เจอใครเลยคะ เห็นแต่กล่องวางอยู่”

“ตรงนั้นไม่น่าจะสำคัญหรอก”

ปัญวิชช์พูดแล้วชูการ์ดใบหนึ่งขึ้นมา ไพรวรินทร์ถลาเข้าไปคว้ามาดู
ก่อนที่คนเป็นพ่อจะตั้งตัว

สุขสันต์วันวิวาท์ ใบชาที่รัก

ดวงตาคนอ่านเบิกกว้างอย่างตะลึงลาน ร่างของเธอโงนแงง ผู้เป็นแม่
รีบเข้ามาประคองอีกครั้ง

“คุณเอามันออกไปก่อนเถอะ”

ปัญวิชช์หยิบโหลแก้วและกล่องกระดาษทั้งหมดออกไปวางไว้ตรง
มุมหนึ่งของห้อง

ครู่หนึ่งที่ไพรวรินทร์สงบสติอารมณ์ได้ แต่ใจยังสั่นไหว ชื่อของเธอ
อยู่บนการ์ดกับสิ่งที่มีลักษณะเหมือนนิ้วมีอนั้นทำให้เธอหนาวเยือกไปถึง
หัวใจ

“มันคือนิ้วคนจริงๆ ไซ้ใหม่คะพ่อ”

“นิ้วที่ถูกตัดแล้วดองไว้ ดูเหมือนจะเป็นนิ้วก้อยหรือนิ้วเด็ก เพราะ
ค่อนข้างเล็ก”

“ทำไมถึงส่งให้ใบชา ใครกันเล่นพิเรนทร์แบบนี้ อย่าบอกนะว่าเป็น
เธียร” นภัสรินทร์ตั้งข้อสงสัยด้วยน้ำเสียงตระหนกและร้อนใจ ถึงจะไม่รู้ใจ
ลูกสาวเท่าคนเป็นพ่อ แต่ความรักและเป็นห่วงที่มีก็ทำให้เธอทิ้งทุกอย่างได้

“ไม่ใช่หรอกคุณ คนจะแต่งงานไม่มีเหตุผลจะทำอะไรแบบนี้ ต่อให้
ล้อเล่นกันก็เถอะ” ปัญวิชช์มองหน้าลูกสาว “คิดเร็วๆ คือการกลั่นแกล้ง

และเกี่ยวกับงานแต่งของใบชา”

“แต่ว่าเรื่องนี้ พี่เธียรเพิ่งคุยกับใบชาเมื่อคืนนี้เองนะคะ หรือว่า...”
ว่าที่เจ้าสาวเบิกตาเมื่อคิดถึงความเป็นไปได้อื่นๆ

“ใบชาจะโทร. หาพี่เธียร” ไหวเห่าความคิด เธอคว้าโทรศัพท์ทันที

...

บนยอดดอย ชายหนุ่มนั่งจิบกาแฟที่τριปเสร็จใหม่ๆ กลิ่นหอมและรสชาติของมันทรงอานูภาพ โดยเฉพาะยามที่ตรงหน้าคือทิวเขาที่สลับซับซ้อน ยามนี้หมอกจางลงไปบ้างแล้ว แต่สุนทรีภาพทางสายตายังไม่หมดไป

มีข้อความเข้ามาที่โปรแกรมไลน์ พ.ศ. นี้เทคโนโลยีมีอำนาจยิ่งกว่าความคิด อยู่ห่างไกลขนาดนี้ยังไม่ขาดการสื่อสาร และเขายอมรับว่าตนเองก็ขาดมันไม่ได้

‘ส่งของให้เรียบร้อยแล้วนะ’

รอยยิ้มผุดขึ้นที่มุมปาก เขาวางโทรศัพท์และยกแก้วกาแฟขึ้นจิบอีกครั้ง

ความปรารถนามีราคา รวมทั้งต้องใช้ความอดทน ตอนนี้น่าจะเป็นเวลาของเขาเสียที

บรรยากาศเช้าที่สดใสหม่นมัวขึ้นทันควัน ครอบครัวช่วยเตชินธุ์ถูกความสงสัยและหวาดหวั่นแทรกซึมอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

หลังจากคุยกับธีรดล ชายหนุ่มบอกว่าจะมาที่บ้านทันที เขาเลื่อนเที่ยวบินกลับเป็นช่วงค่ำ ไพรวรินทร์พยายามคิดถึงต้นสายปลายเหตุ นิ้วถูกตัดในโหลดอง ใคร ทำไม่ เพราะอะไร ทุกคำถามล้วนแล้วแต่ว่างเปล่า นอกจากขับรถไปชนสมัยมัธยม ชีวิตของเธอก็ไม่มีเรื่องอะไรที่ตื่นเต้นอีก

ใครกันที่รู้ว่าเธอกับธีรดลกำลังจะมีชีวิต ในเมื่อคำขอแต่งงานเพิ่งออกจากปากของเขาไม่ครบยี่สิบสี่ชั่วโมงด้วยซ้ำ

ภาพในไอจี?

มีแค่ช่อดอกกุหลาบเท่านั้น ก็เป็นธรรมดาของวันวาเลนไทน์ ภาพสวมแหวนที่เธอตั้งใจว่าจะลงหลังจากคุยกับที่บ้านก็ยังไม่ส่งขอยู่ในอัลบั้มภาพ มีแค่ซีรอลกับเธอที่รู้ ไม่ใช่ฝีมือเธอกับซีรอล...

เสียงรถกระซอกหญิงสาวออกจากความคิด ไพรวรินทร์พุดลูกทันที เขาคงร้อนใจพอกัน เพราะเมื่อเธอไปถึงระเบียบเขาก็อยู่ที่เชิงบันไดแล้ว

ซีรอลตัวแข็งที่ต่อหน้าโหลบรจูนีว เจ้าบ้านทั้งสามก็มองตาไม่กะพริบ รอคอยปนสงสัยว่าทำไมนายตำรวจหนุ่มถึงมีสีหน้าคล้ายเห็นผี

“พี่เธียรคิดว่าจะยังไงคะ”

ชายหนุ่มหลุดจากอาการคล้ายตกอยู่ในแว้งค์ บั้นสีหน้าและน้ำเสียงขริม จะหยิบกล่องแต่มองหาอะไรบางอย่างจนเขาเอ่ยปากขอกระดาษทิชชู ไพรวรินทร์จึงหยิบให้

ซีรอลค่อยๆ หยิบกล่องและโหลโดยใช้กระดาษทิชชูหุ้มอย่างระมัดระวัง ตามด้วยโหลดองใบนั้น

“นี่ก็ย่อยเธอ ไม่ได้ตัดนี่”

เสียงหนึ่งดังขึ้นในหัว เขาสะบัดหน้า

“เบื้องต้นต้องสันนิษฐานถึงศัตรู ใบชาเคยมีความขัดแย้งกับใครใหม่ เช่นในที่ทำงาน”

พอได้ยินการวิเคราะห์ของแพนหนุ่ม ไพรวรินทร์ก็พอนลมหายใจ ทั้งที่ตัวเองคิดไปในทางนี้อยู่ก่อนแล้ว

“ก็มีได้เถียงกันบ้าง แต่ไม่ถึงกับอาฆาตแค้นนะคะ ใบชาเคลียร์จบทุกครั้ง กับลูกค้ำมั่นใจว่าไม่มีค่ะ” จบคำเธอก็หน้าเครียด “ใบชาสงสัยว่าถ้ามีคนแกล้ง เขารู้ได้ยังไง พี่เธียรเพิ่งคุยเรื่องแต่งงานเมื่อ...”

จู่ๆ ดวงตาหญิงสาวก็เบิกกว้าง ตัวสั่นสะท้าน

“มีคนสะกดรอยตามใบชา”

ทั้งปัญวิชช์และนักสรีนทร์ขยับตัวทำท่าจะพูดพร้อมกัน แต่แล้วก็หยุดพร้อมกัน กระนั้นสีหน้าทั้งสองก็ยังคงตะลึง

“เป็นไปได้ยังไงเชียร ไบชาไม่ใช่คนมีศรัทธา”

นักสรีนทร์พูด คล้ายๆ กับจะบอกเป็นนัยว่าเป็นทางว่าที่ลูกเขยหรือเปล่า

ธีรตลเงียบไป สีหน้าเคร่งเครียดทำให้ไพรวรินทร์หวั่นใจอีกครั้ง

“ต้องเอาไปพิสูจน์หลักฐานหารอยนิ้วมือตามกระบวนการ ส่วนไบชาก็ไปลงบันทึกประจำวันไว้ก่อน” เขาตอบไปอีกทาง หันมาสบตาแฟนสาว แต่เธอเหม้มปากสนิท

“แบบนี้หมายความว่าไบชามีคนปองร้ายเธอ” คำถามมาจากคนเป็นแม่

“อาจจะเป็นการกลั่นแกล้งกันก็ได้ครับ แต่เราต้องคิดในกรณีร้ายแรงที่สุดเอาไว้ก่อน เพราะถ้าถึงขนาดรู้ว่าผมกับไบชาพูดเรื่องแต่งงาน แสดงว่าใครคนนั้นรู้รายละเอียด ต้องบอกว่าอยู่ใกล้ตัวมาก”

วงสนทนาเงียบไปชั่วขณะ

“อย่าเพิ่งไปคิดถึงสาเหตุ เพราะยังไงมันก็เกิดขึ้นมาแล้ว ต้องใช้ชีวิตก่อน”

ปัญวิชช์ในฐานะบิดากล่าว ดิงสติไพรวรินทร์กลับมาได้เล็กน้อย

“จะใช้ชีวิตยังไง ไบชาต้องไปทำงานที่กรุงเทพฯ นะ”

“ก็เพราะว่าไบชาทำงานที่กรุงเทพฯ ไง แต่กลับเลือกมาส่งของให้ที่นี่เพราะฉะนั้น อยู่ที่ไหนก็เหมือนกัน” น้ำเสียงเขาจริงจัง “เราไม่มีทางกักตัวลูกให้อยู่แต่ในบ้านได้ ที่ต้องคิดคือการดูแลความปลอดภัย นี่เป็นการชูครั้งแรก ถ้ากลัวก็เข้าทาง”

“ครั้งแรก แปลว่าจะมีอีกเธอ” คนเป็นแม่ถามเสียงหลง

“เป็นรูปแบบเบื้องต้นครับ อาจจะมีหรือไม่ก็ได้” ธีรตลเป็นคนตอบ “คุณพ่อพูดถูกครับ สิ่งที่คุณควรทำตอนนี้คือการใช้ชีวิตต่อ แต่ต้องมีคนคอย

ดูแลความปลอดภัย ระหว่างนั้นก็เอาของพวกนี้ไปตรวจสอบดู อาจจะเจอร่องรอยของคนร้าย”

ประโยคท้ายเขามองไปที่โหลดองขวดนั้น

บรรยากาศเงียบไปครู่ใหญ่ กระทั่งเป็นปฏิวិษัฏที่เอื่อยขึ้นมา

“หม่อนว่ายังงัยบ้าง”

“กำลังมาอะ น่าจะถึงเที่ยงๆ”

ไพรวรินทร์จมอยู่ในความคิด ถึงแม่เรียกน้องชายกลับมาก็ยังนึกไม่ออกว่าจะช่วยอะไรได้

“หม่อนบอกว่าไม่เป็นไร กำลังจะกลับวันนี้อยู่แล้ว แต่ลงมาไวหน่อย”
แม่พูดอย่างรู้ใจ

“เดี๋ยวพอลกลับไปกรุงเทพฯ พี่จะหาคนมาดูแลใบชา ไม่ต้องกังวลไปนะ พี่ไม่ปล่อยให้ใบชาเป็นอะไรแน่”

เธอสบตาเขาราวกับต้องการประโยคอื่นอีก แต่ไม่เลือกถามออกไป

“ใบชาไวใจพี่นะ”

ไพรวรินทร์พยักหน้า

“เดี๋ยวรอหม่อนกลับมาแล้วค่อยคุยกันอีกที” ปฏิวิษัฏบอก เป็นการผ่อนคลายบรรยากาศลง

ธีรตลเดินไปที่โต๊ะซึ่งวางโหลดองอีกครั้ง สีหน้ายังไม่คลายความเคร่งขรึม ครู่หนึ่งก็เดินไปที่หน้าบ้าน ไพรวรินทร์เดินตาม

“จะไปไหนคะ”

“ใบชาบอกว่าเขามากดกริ่งไซ้ใหม่”

“ไซ้คะ” หญิงสาวตอบแล้วก็เลิกคิ้วอย่างคิดขึ้นได้ ขณะที่พอกับแม่เดินตามลงมา

นายตำรวจหนุ่มมองบริเวณแทนที่ทำเป็นจุดส่งของ สายตาคมกริบกวาดหาอะไรบางอย่าง แล้วเขาก็หยิบโทรศัพท์ออกมากดเลขหมาย

“เออ พี่เองนะ พอมีเวลาไหม มึงานให้ช่วยหน่อย”

คนที่สามฟังการสนทนาของชายหนุ่มจนจบ เนื้อหาคือให้คนปลายสายเอาอุปกรณ์พิสูจน์หลักฐานง่าย ๆ

“อาจจะไม่ช่วยอะไรมาก แต่ดีกว่าไม่ทำอะไรเลย” ธีรตลเว้นวรรคเพื่อตัดสินใจ “ส่วนนี้ไม่เป็นทางการ เป็นร่องร่องที่รู้จัก เพราะฉะนั้นตรงนี้รู้แค่เรานะครับ”

เขาอธิบายอ้อมๆ แต่ทุกคนก็เข้าใจ

“ทำไมคิดว่าจะไม่ช่วยอะไรมาล่ะ” นภัสรินทร์ถาม

ธีรตลยึดตัวขึ้นหลังจากถ่ายรอยล้อรถมอเตอร์ไซด์ “ผมคิดว่าคนที่ทำแบบนี้คงระวังตัวไม่ทิ้งหลักฐานให้ตามง่าย ๆ นะครับ แต่ก็อย่างที่บอกเราไม่ควรมองข้ามอะไรเลย”

เขามองไปรอบๆ แล้วเดินไปยังทางที่ทำได้เพื่อขึ้นมายังตัวบ้าน

“ได้รับของตอนกี่โมงนะ”

“เจ็ดโมง ไม่เกินเจ็ดโมงครึ่งค่ะ”

“ปกติขนส่งไม่ส่งของเวลานี้”

เป็นอีกครั้งที่ไพรวรินทร์เบิกตาโต เป็นความจริงที่เธอเพิ่งฉงนใจคิด “จริงด้วยค่ะ”

“คนงานเริ่มงานกี่โมง”

“เอ่อ รอบเช้า หกโมงถึงแปดโมงค่ะ” ตอบไปแล้วก็เข้าใจสิ่งที่แฟนหนุ่มถามทันที “แสดงว่าน่าจะมีคนงานที่สังเกตเห็นใช้ไหมคะ”

ธีรตลเอียงศีรษะ “ไม่แน่เสมอไป รถเข้าออกในระหว่างที่คนงานทำงานอาจจะไม่มีใครสนใจสังเกตก็ได้”

“ไปซาคิดว่าเป็นของพีธีเรียร คิดว่าบางทีพีธีเรียรอาจจะจ้างคนมาส่งนะค่ะ”

“ต่อให้มีคนเห็นก็ไม่ใช่เรื่องผิดปกติ ไรซามีคนเข้าออกปกติอยู่แล้ว”

คนฟังหนึ่งไปครุ่นหนึ่ง “เมื่อกี้พีธีเรียรบอกว่าคนร้ายอาจจะตามดูไปซามาตั้งแต่ที่กรุงเทพฯ ทำไมเขาไม่เลือกส่งของที่กรุงเทพฯ เลยค่ะ”

ธีรตลึงคิด “มีจุดที่ทำให้คนร้ายตัดสินใจ”

“เรื่องพีธีयरชอไบซาแต่งงาน” เธอกล่าว ได้บอกสิ่งที่อยู่ในใจออกไปแล้ว ชายหนุ่มมองหน้าเธอ

“ไบซาจะพูดอะไร”

จังหวะนั้นพ่อกับแม่แยกตัวไปเดินดูในไร่ซาแล้ว ทำให้เหลือเพียงหนุ่มสาว

“พูดตรงๆ ไบซาคิดว่ามันเกี่ยวกับเรื่องในอดีตของเราคนใดคนหนึ่งค่ะ”

แม้จะหวาดหวั่น แต่สายตาของเธอตอนพูดคำนั้นแน่นแ่น ทำเอาหัวใจธีรตลึงกระตุก

ภาพร่างอันไร้วิญญาณของหญิงสาวที่ไม่มีนิ้วก้อยฉายซ้ำ เขามั่มริมฝีปาก

“ทำไมคิดแบบนี้ล่ะ”

“คนทำรู้ชะลิกะว่าไบซาเป็นแฟนกับพีธีयर กำลังจะแต่งงานกัน แปลว่าต้องติดตามชีวิตเรามาสักพักแล้ว ถ้าไม่รู้จักกันจะทำแบบนี้ทำไม”

ไพรวรินทร์พูดยาวเป็นครั้งแรกตั้งแต่ได้รับของขวัญที่น่าขนพองขึ้นนั้น

“ไม่ใช่เฉพาะพีธีयर ไบซาเองก็ต้องคิดให้ออกว่าเป็นเรื่องอะไร”

รู้ว่าชายหนุ่มอึดอัดจึงเอ่ยประโยคนั้นออกไป โดยที่ก็ยังไม่รู้แน่ชัดเช่นกัน เธอรู้สึกผิดปกติกบกับสีหน้าของเขาตั้งแต่เห็นขวิดโหล่นั้นแล้ว เป็นเหมือนลางสังหรณ์ที่แวบเข้ามา

ธีรตลึงเลือกเดินดูรอบๆ พร้อมถ่ายภาพไว้ ไพรวรินทร์ไม่ได้พูดอะไรกระทั่งรุ่งน่องของเขามาถึง ตรวจพิสูจน์หารอยนิ้วมือบนกล่อง โหลดองรวมทั้งวิเคราะห์รอยล้อรถกับรอยรองเท้าที่เดินเข้ามาเบื้องต้น

ชายหนุ่มอายุราวยี่สิบห้าปีบุคลิกคล้ายศิลปินฮิปฮอปมากกว่าเจ้าหน้าที่พิสูจน์หลักฐานขมวดคิ้ว ขณะปิดฝุนเพื่อหารอยนิ้วมือ

“ทำไมวะ ไม่มีเธอ”

“สะอาดเอี่ยมเลยพี่ ต้องไปหวังรอยที่หน้าบ้านเอา แต่ก็แยกยากแล้ว”

เขาตอบเรียบ น้ำเสียงไม่มีที่ระขณะเก็บอุปกรณ์

“แต่ที่กล่องอาจจะพอดมาได้นะ พวกกระดาดขัณฑ์กระเทกที่ยัดมา ถ้าเอามาเรียงต่อกันอาจจะพอรู้ว่ามาจากไหน ก็อาจจะจำกัดขอบเขตได้ แคบลง”

ธีรดลมองกระดาดขัณฑ์ที่มาจากเครื่องทำลายเอกสาร

“ถ้ามีเวลานะครับ” หม่อมพิสูจน์หลักฐานมาดฮิปฮอปกล่าว

หลังจากเก็บหลักฐานเบื้องต้นเรียบร้อยซึ่งใช้เวลาประมาณครึ่งชั่วโมง ผู้มาเยือนก็ขอตัวกลับไป ไม่นานพ่อกับแม่ของไพรวรินทร์ก็กลับมาจากไร้ชา

“ตายจริง ลืมไปเลย เขียรหิวไหม กินอะไรมาหรือยัง ดูลี มัวแต่ วุ่นวาย ใดๆ กินข้าวก่อน”

นักสรีนทร์พูดขึ้น หลังจากผ่านช่วงเวลาประหวัดพรื่นพริ่งและเป็น เธอที่ดูวิตกว่าใคร ตอนนั้นก็กลับมาเป็นแม่และแม่บ้านที่แข็งแแกร่ง เธอเชื่อ เชื่อว่าที่ลูกเขยให้กินมื่อเช้า ทำให้อารมณ์คนทั้งสี่ผ่อนคลายลง

คิลป์พนามาถึงในอีกชั่วโมงครึ่งถัดมา เขาก้าวยาวๆ ขึ้นบ้าน บิลันซ์ เดินตาม เขามองรถยนต์คันที่ไม่ใช่ของครอบครัวนี้

“หม่อม”

นักสรีนทร์เป็นคนแรกที่เดินไปหาลูกชาย ที่ครัวกึ่งโรงซึ่งเป็นที่รวมของสมาชิกครอบครัว บางครั้งก็ใช้ต้อนรับญาติสนิทมีบิดานั่งอยู่คนเดียว

“ขอโทษนะที่แม่เรียกกลับมากะทันหัน ขอโทษด้วยนะจ๊ะลันซ์ อุตุล้าห์ มาเที่ยวแท้ๆ”

“ไม่เป็นไรครับคุณอา ผมกับหม่อมตั้งใจจะกลับวันนี้อยู่แล้ว” เขาหาที่วางกระเป๋า ส่วนนักสรีนทร์รีบหันนำมาให้ลูกกับเพื่อน

“พีไปซาละ”

“อยู่ในห้องกับเธียรนะ ลันท์กินอะไรไหม อ้าว ลันท์ไปไหนแล้ว”

ประโยคทำนองของแม่ทำให้ศิลปินพนาที่กำลังดื่มน้ำมองตาม เห็นรุ่นพี่ไปยืนตรงมุมห้องที่มีโหลแก้วกับกล่องกระดาษวางไว้ ทำให้นึกได้ว่าเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาต้องละความรื่นรมย์จากการถ่ายรูปรดาวลงมาอย่างเร่งด่วนตามคำเรียกของแม่

ของที่วางกับพื้นทำให้ศิลปินพนาย่อตัวลง ปัญญวิชชจึงรีบบอกว่าย่าแตะต้อง แล้วเล่าคร่าวๆ ว่าของทั้งหมดถูกส่งมาตอนประมาณเจ็ดโมงกว่า ลักษณะเหมือนเป็นของขวัญ มาพร้อมการ์ดอวยพร ลูกชายฟังแล้วมีสีหน้าตกใจ

“สุขสันต์วันวิวาท์ หมายถึงใคร พีไปซากับพีเธียรเธอครับ”

ปัญญวิชชพยักหน้า ไพรวรินทร์กับธีรชลเดินออกมาพอดี

“หม่อน”

“พีเธียรสวัสดิ์ครับ” ศิลปินพนายกมือไหว้ว่าที่พี่เขย อีกฝ่ายรับไหว้แล้วชะงักเมื่อสายตาไปหาอีกคนซึ่งยืนอยู่ถัดออกไป ผู้ชายคนนั้นตัวสูงเด่น กำลังมองกลับมาด้วยสีหน้าเรียบเฉย มีแค่แววตาที่เหมือนมีแสงผ่าน

“อ้อ นี่พี่ลันท์ครับ เพื่อนหม่อนเอง พี่ลันท์ นี่พี่เธียร แฟนพีไปซา”

สิ่งที่ปิลันท์ทำก็แค่ผงกศีรษะ ก่อนจะกลับไปมองโหลแก้วใบนั้นอย่างเดิม ศิลปินพนาแกล้งไป เพราะคิดว่าชายทั้งสองจะเอ่ยคำทักทายกัน และเมื่อมองไปยังธีรชล อีกฝ่ายก็เฝ้าปากแน่นสนิทอย่างไม่ควรทำ

“พี่ขอตัวไปพักก่อนนะหม่อน”

โดยไม่รอคำตอบ ปิลันท์ก็หยิบเป้สะพายหลังแล้วเดินไปยังห้องพักแขก ศิลปินพนาตอบรับแทบไม่ทัน

“ไม่มีมารยาทเลย” ไพรวรินทร์พึมพำ

ศิลปินพนาหันมา “ก็ถูกขัดจังหวะเวลาแห่งความสุขนี่นา”

พี่สาวตาเขียว “ขอโทษ ไม่ได้เป็นความผิดของเค้า”

น้องชายไหลไหล ก่อนจะหันไปมองโหลแก้วอันเป็นต้นเหตุอีกครั้ง
“น่าขนลุกชะมัด ใครมันอนุตรีเล่นพิเรนทร์อย่างนี้เนี่ย” เขาพูดแล้วก็
คิดขึ้นได้ “เมื่อก็ในการ์ดเขียนแบบนี้ แปลว่าอะไร”

ไพรวรินทร์มีสีหน้าเก๋อเซินเล็กน้อย ชีรดลก็เช่นกัน เขาเป็นคน
อธิบายว่าได้ขอเธอแต่งงานเมื่อวาน แต่แล้วก็มีของขวัญอันน่าสะพรึงส่งมา
ให้เขานี้ทันที

“เฮ้ย ทำไมรู้ล่ะครับ”

“ก็...คิดว่าน่าจะมีคนสะกดรอยตามไปซาอยู่”

จากสีหน้ารีนเร้งตื่นเต้นกลายเป็นความตระหนก ศิลป์พนาเย็นนิ่ง หัน
กลับไปมองขวดโหลนั้นก่อนกล่าวอย่างห้วนๆ

“นี่ว หมายถึงความว้ายไง”

ว่าที่คู่บ่าวสาวไม่ตอบ ทำให้คนถามต้องคิดเอาเอง

“หม่อมมาเหนื่อยๆ ไปอาบน้ำก่อนเถอะ เตี้ยวมากินข้าวแล้วค่อยคุย
กันอีกที” คนเป็นแม่กล่าวตัดบท ลูกชายจึงพยักหน้าหงึกๆ แล้วเดินจากไป
ด้วยความลึบสนและสงสัย

ศิลป์พนารับฟังเรื่องทั้งหมด รวมทั้งการลงมือตรวจสอบโหลปริศนา
เบื้องต้นจากครอบครัวและว่าที่พี่เขย สีหน้าเขาคุ่นคิด ขณะที่แขกอย่าง
ปิลันต์ไม่ร่วมสนทนาด้วย ตั้งแต่ขอตัวเข้าไปพัก มากินมื้อกลางวันเสร็จ ชาย
หนุ่มก็เก็บตัวอยู่ในห้องจนถึงเวลานี้

“แปลว่าปัญหาจริงๆ น่าจะเริ่มตั้งแต่ไปซากลับไปอยู่กรุงเทพฯ” เขา
รำพึง

“พี่ตั้งใจว่าจะส่งคนคอยดูแลความปลอดภัยให้ไปซา” น้ำเสียงชีรดล
หนักแน่น

ลูกชายคนเล็กของครอบครัวชัชเชชินธุ์เงียบไปครู่หนึ่ง มองไปที่โหล
แก้ว แม้จะทำงานในไร่มาตั้งแต่สมัยเรียนทำให้มีความรู้ความสามารถด้าน

การปลุกชาอยู่ในระดับผู้เชี่ยวชาญ รับมือปัญหามากมาย แต่เหตุการณ์นี้เป็นเรื่องใหม่ในชีวิต นอกเหนือจากการอ่านหรือดูจากหนังสือบ้าง

“สุขสันต์วันวิวิธ...ใครก็ตามที่รู้เรื่องงานแต่งใบชา แปลว่าถ้าไม่มิงงาน แต่งก็จะไม่มีอะไรเกิดขึ้นหรือเปล่าครับ”

จบคำเววตาฉัตรดลส่องประกาย แต่ศิลป์พนาแปลความหมายไม่ออก “เรื่องนี้ พี่ยังไม่ได้กำหนดวัน”

“หม่อนกำลังจะบอกว่าถ้ายังไม่มิงงานแต่ง ใบชาก็ยังไม่เป็นอะไรใช่ไหม” นภัสรินทร์ถาม ลูกชายพยักหน้าถี่ๆ “ผมคิดอย่างนั้นครับ”

“แปลว่าเจตนาของคนทำคือไม่อยากให้เราแต่งงานกัน” ไพรวรินทร์หันไปทางฉัตรดล

ศิลป์พนารู้ว่าคนพี่อาจจะกำลังตัดสินอะไรโดยพลการ จึงรีบกล่าว “เค้าแค่สันนิษฐานนะตัว มันอาจจะเป็นแค่การกลั่นแกล้งกันก็ได้ครับ” ประโยคท้ายพูดเพื่อไปยังแพนพี่สาว

“พ่ออยากให้เห็นหม่อนไปอยู่กับใบชาสักกระยะ ให้เขียรหาหลักฐานเพิ่มเติมก่อน”

“แต่เมื่อกี้พี่เขียรบอกว่าไม่มีรอยนิ้วมืออะไรเลยนี่ครับ”

นายตำรวจเฝ้าปากเล็กน้อย “มีหลักฐานสำคัญอยู่ตรงหน้าอยู่แล้ว พี่เองก็ลืมไปซะสนิท”

เขามองโหลแก้วแล้วหันกลับมา ศิลป์พนาเห็นความเสียใจผุดแวบ

“นิ้วนั้นไง เมาะแสบสำคัญ”

บนหน้าจอไอแพดปรากฏข่าวอาชญากรรม เมื่อสามปีก่อนพบศพหญิงสาวถูกฆาตคอบ สภาพศพมีร่องรอยถูกข่มขืน และนิ้วก้อยซ้ายของศพ ถูกตัดออกไป

‘ขอโทษจริงๆ ที่ต้องขอให้เราจบกันแค่นี้ ขอโทษที่ฝรักคนอื่นมากกว่าลันท์’

เสียงนั้นยังดังชัดในโสตประสาท

‘ฝนไม่ควรตั้งลัทธิให้เสียเวลาตั้งแต่แรก ทั้งที่รู้ว่าไม่มีวันลืมเขาได้
ต่อให้ตายฝนก็ไม่มีวันเลิกรักเขา’

แม้เคยคิดหาคำตอบตลอดเวลาว่าถ้าไม่มีเธอ เขาจะทำอย่างนั้นเพื่อ
อะไร แม้จะเจ็บที่เห็นเธอกับผู้ชายคนใหม่

มีออร่าเปลเป็นทีทางคิวด้วยความเปลอไพล

เสียงชีวิตไปแล้วได้อะไรกลับมาบ้าง เสียใจพุ่มพวย แต่ไม่เคย
ปรารถนาให้เธอตายสักนิด

เรื่องที่น่าจะถูกทำให้เลือนหายไปแล้วย้อนกลับมาจนได้

“พีลันท์”

๓

“พีลันท์”

เสียงเคาะประตูทำให้ชายหนุ่มที่กำลังเคลิ้มหลับรู้สึกตัว ลืมตาแล้ว
ลุกไปเปิดประตู

“ขอโทษครับที่กวน หลับอยู่หรือเปล่าพี่”

“ไม่เป็นไร ว่าง”

ปีลันท์ขยับหลบให้อีกฝ่ายเข้ามาในห้อง ศิลป์พนาปิดประตูแล้วเดิน
ไปนั่งที่เตียง ขณะที่เจ้าของห้องเดินไปนั่งที่เก้าอี้ทำงาน

“เรื่องใบชานะครับ เขาจะกลับวันมะริ้น แม่อยากให้เราไปอยู่เป็น
เพื่อนที่กรุงเทพฯ ลักพัก ผมเลยจะมาถามพี่ว่าจะลงไปพร้อมกันเลยไหม”

คนฟังนิ่งชั่วอึดใจ

“แต่พี่จะพักต่อก็ได้นะครับ ผมแค่มาถามดู”

“กลับพร้อมกันก็ได้” ปีลันท์ตอบง่ายๆ

“ขอโทษนะ พีลันท์อุตส่าห์มาเที่ยวทั้งที ต้องกลับกะทันหัน”

“ไม่เป็นไร เตียวมาใหม่ก็ได้ แล้วหม่อนจะไปอยู่กรุงเทพฯ นานไหม”

ศิลาบีพนาเอนกายพิงหมอน ทำหน้าเบื่อ “ประมาณเดือนหนึ่ง พี่เธียร
เขารับปากว่าจะตามรอยคนทำให้ได้”

ชายหนุ่มไม่ทันเห็นรอยยิ้มที่ผุดขึ้นบนมุมปากของปิลันท์
“ไม่ดีเธอ รอ ไปเที่ยวกรุงเทพฯ”

คราวนี้คนอายุน้อยกว่าทำหน้าที่น “พี่ก็รู้ผมไม่ชอบกรุงเทพฯ มัน
อึดอัด แล้วต้องไปอยู่คอนโดโมะโบซา ไม่รู้จะหายใจออกไหมเนี่ย”

ปิลันท์หยิบโทรศัพท์ที่ไปชาร์จแบต “หม่อมมีบ้านคุณย่านี่ พักที่นั่น
ไม่ได้เธอ”

“ไปซาบอกว่าไม่เอายากรบกวณ อีกอย่าง อยู่ไกลจากที่ทำงานด้วย
เรื่องนี้พ่อต้องไปคุย แต่ก็กลัวจะเป็นเรื่องใหญ่อีก พรุ่งนี้คงได้ข้อสรุปกันอีก
ที” ศิลาบีพนาถอนใจ “ตกลงกลับเลยนะพี่ จะได้จ้องตัวพร้อมกันเลย”

ปิลันท์ทำท่าคล้ายจะแย้ง แต่เปลี่ยนใจพยักหน้า

ปัญวิชช์มาส่งลูกทั้งสองกับเพื่อนที่สนามบิน ทั้งสามร่ำลากัน เขาเน้น
ย้ำเรื่องการติดต่อ เพราะไพรวรินทร์ยืนยันว่าจะพักคอนโดมิเนียม โดยมี
น้องชายอยู่เป็นเพื่อน ส่วนธีรดลที่กลับไปก่อนรับปากว่าจะหาคนมาดูแล
ทันทีที่เธอถึงกรุงเทพฯ

“เดี๋ยวพ่อเคลียร์งานลอตนี้เสร็จแล้วจะตามไป”

“ขอบคุณค่ะพ่อ” ไพรวรินทร์กอดบิดา เขาลูบหลังเธอ

“ไปเถอะ หม่อมดูแลพี่ไปชาติๆ นะ”

ศิลาบีพนาพยักหน้าหงึกๆ “คร้าบ”

แล้วสองพี่น้องก็เดินเข้าไปในเกต ส่วนปิลันท์หลังจากบอกลาและ
ขอบคุณผู้อาวุโสเรียบร้อยแล้วก็นำไปก่อนแล้ว

...

ตรงที่นั่งพักผู้โดยสาร ปิลันท์นั่งเล่นโทรศัพท์ เขาสวมเสื้อสูดสีดำตัว
เดิมกับตอนที่มา พ่อไพรวรินทร์กวาดสายตาไปเห็นก็สะดุ้งนิดหนึ่ง ยกมือ

ทาบอก

ศิลปินพนาหันไปมอง ไพรวรินทร์ที่งั่งตัวลงนั่งที่เก้าอี้ตัวถัดไป

“มีอะไรเธอ”

เพราะเพิ่งผ่านเหตุการณ์ชวนขนลุกมา พอเห็นท่าทางแปลกๆ ของพี่สาวก็อดถามไม่ได้

“เปล่า อยู่ในที่โล่งแจ้ง แต่ดันสวมชุดก็เลยอดตกใจไม่ได้นะ ดูเหมือนคนร้ายในหนัง”

เธอกล่าวยิ้มๆ หมายถึงปีลันท์ที่นั่งอยู่ฝั่งขวาของน้องชาย ศิลปินพนาหันขยับ แม้จะพูดเหมือนกันแต่ปฏิกริยาตอบสนองจากรุ่นพี่คนนี่ต่อพี่สาวน่าจะต่างกันแน่ๆ

เจ้าตัวยิ้มบาง

“ถ้าผมเป็นคนร้าย ผมไม่ทำตัวให้เป็นจุดเด่นจนคนสังเกตเห็นง่ายๆหรอก”

คอนโดมิเนียมของไพรวรินทร์เป็นแบบหนึ่งห้องนอน แต่ก็กว้างขวางพอจะจัดมุมห้องนั่งเล่นเป็นที่นอนให้ศิลปินพนาได้

“พี่เธียรจะส่งคนมาดูตัวเองวันไหน”

ไพรวรินทร์นั่งหลังจากหยิบน้ำให้น้องชายที่กำลังเปิดของกินที่ซื้อ

“เห็นบอกว่่าพ่รุ่นนี้ตอนเย็นจะพามารู้จัก แต่จะไม่ตามติดเค้าตลอดเวลาหรอกนะ แค่อคอยดูอยู่ห่างๆ”

“เข้าทำดี”

“อันนี้ก็บุญเจ้ตู้ไปพระณีย์กับศิย์การ์ดสำรองห้องเค้า” เธอส่งให้เนื่องจากศิลปินพนาจะเป็นคนคอยดูแลพัสดุ รวมทั้งคอยสอดส่องสิ่งผิดสังเกต

น้องชายรับของแล้วทำหน้าที่เบือเล็กน้อย

“ตั้งหนึ่งเดือน จะทำอะไรดีเนี่ย”

“ไปช่วยเค้าทำงานใหม่ละ”

เขาเลิกคว่ำขางหนึ่ง “มาอยู่เป็นเพื่อนตัวเองนี่ก็เสียเวลาชีวิตไปหนึ่งเดือนแล้วนะ”

“เวอร์ไปน่า” เธอบอก “ไม่เป็นห่วงเค้าหรือไง”

น้องชายตีมน้ำอีกอีก พิมพ์ว่าอยากกินกาแฟ แต่เขาติดกาแฟตริป คิดว่าจะออกไปซื้ออุปกรณ์ดีกว่า จะได้เปิดหูเปิดตาห้างในกรุงเทพฯ ด้วย “ตัวเองต้องคิดให้ดีกว่าไปทำอะไรใครไว้ คิดให้ออกภายในหนึ่งเดือนด้วย”

ไพรวรินทร์ขมวดคิ้ว “พูดง่ายไปแล้ว”

“มันจะยากอะไร ของขวัญวันแต่งงานก็หมายถึงความรัก เคยหักอกหรือทำใครเสียหน้าหรือเปล่า เขาถึงมาทวงแค้น หรือถ้ามันใจว่าไม่เคยทำนั้นก็ไปตามสืบมาว่าพี่เธียรไปเทใครเพื่อมาแต่งงานกับตัวเองหรือเปล่า”

ต้องยอมรับว่าคำพูดของน้องชายทำให้เธอต้องคิดหนัก

“ตอนนี้ก็ให้ออกนะ ไม่งั้นคราวหน้าของขวัญอาจจะเป็นหัวใจดวงก็ได้”

“ไอ้หม่อน!”

หญิงสาวเหวอไล่ เพราะแค่นี้ก็ถึงนิ้วตองก็สยดสยองจะแยะอยู่แล้ว ยังจะมาขู่ให้เสียขวัญไปอีก

ไพรวรินทร์เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้เพื่อนๆ ฟัง พร้อมส่งรูปภาพ ผลก็คือข้อความรัวขึ้นมาไม่หยุด

‘พวกเรามีแต่เรื่องตื่นเต้น ใบบทของแกนี่น่าจะพีคสุด ประหนึ่ง Final Episode’ รุจีเป็นคนพิมพ์ข้อความนี้

‘ไม่ตลกนะหมวย’

‘ครั้งก่อนแกเคยวิเคราะห์เรื่องพี่ปุ่นให้ฉัน คราวนี้ฉันจะทรนการเป็นนักสืบให้แกเอง’

‘แกก็อีกคนไอ้ออ ไม่น่านะ’

‘ฉันลื้อเล่น’

ถึงจะบนแต่ไพร่วรรินทร์รู้สึกสบายใจขึ้นที่ได้ระบายออกไป เธอรู้ว่าเพื่อนหยอกล้อก็เพื่อให้ผ่อนคลาย

‘พอจะได้ใหม่ ใครทำ’ วลีรักษ์ถามบ้าง

‘ฉันนึกไม่ออกเลย เพราะไม่เคยมีศัตรูที่ไหน’

‘โทษทีนะ ขอพูดตรงๆ เป็นไปได้ใหม่ว่าจะเป็นเรื่องของพีเธียร์’

อรดาเป็นคนถามประโยคนั้น ไพร่วรรินทร์ถอนใจก่อนพิมพ์ข้อความ

‘ก็รวมอยู่ในข้อสันนิษฐานของหม่อนด้วยเหมือนกัน’

‘แปลว่าตอนนี้ก็ได้แต่รอการสืบสวนนะสิ แล้วงานแต่งล่ะ เลื่อนออกไปเลยเหอ’

ไพร่วรรินทร์ถอนใจ ‘ที่จริงทั้งสองบ้านยังไม่ได้เข้าไปคุยกันเลย ฉันคุยกับพีเธียร์เฉยๆ ก็คงต้องรอดูสักเดือนหนึ่งก่อน หรือจนกว่าจะรู้เรื่อง’

‘ทางออกคือต้องหาสาเหตุให้เจอ ไม่งั้นก็ไปต่อไม่ได้’ วลีรักษ์ออกความเห็น

‘เอาใจใหม่ เรามาเจอกันสักที ค่อยๆ ช่วยกันคิดว่าแกผลอไปทำอะไรใครไว้บ้าง เจอกันบ้านไอ้หมวยเหมือนเดิม’

เมื่ออรดาเสนอก็มีคนเห็นด้วย แต่เจ้าของบ้านรีบแย้ง

‘แล้ววาวจะมาได้เหอ คุณแม่ลูกอ่อนนะ’ รุจีหมายถึงน้องวิน ลูกชายวัยสองเดือนของเพื่อน

‘ไม่เป็นไร พวกแกคุยกันไปเลย เตียวฉันตามเรื่องเอง’

‘หรือไม่ก็ไปบ้านวาวเลยสิ คุยกันที่เรือนเล็กก็ได้ เหมาะกับเป็นกองบัญชาการดีด้วย’ รุจีเสนอ

‘แหม หมวย ทำอย่างกับวางแผนออกรบเลยนะ’ อรดาแซว

มีการแสดงความเห็นต่ออีกเล็กน้อย จนวลีรักษ์ขอตัวไปดูลูกชาย

‘เดี๋ยวคุยกันอีกที ถ้าฉันสะดวกจะรีบบอก ยังไงก็เจอกันแน่’ คุณแม่มือใหม่ส่งข้อความทิ้งท้าย บทสนทนาจึงจบลง

คืนนั้นไพรวรินทร์พยายามย้อนไปถึงอดีต โดยเริ่มจากช่วงเวลาสี่ปี ในรั้วมหาวิทยาลัยว่าเธอไปทำให้ใครไม่พอใจบ้าง เพราะมันใจว่าปัจจุบันนั้น ไม่มีแน่นอน

ศิลปินพบกับไพรวรินทร์มาเดินเล่นที่ห้างสรรพสินค้าเพื่อจะหาซื้อหม้อต้มกาแฟ โดยมีศักดิ์ชัยที่เป็นรุ่นพี่ของธีรตลเป็นบอดี้การ์ดให้ ชายหนุ่มแต่งงานมีลูกสาวหนึ่งคน ปัจจุบันเปิดโรงเรียนสอนศิลปะการต่อสู้ ธีรตลบอกว่าจะลองดูลาดเลาในหนึ่งสัปดาห์ก่อนค่อยประเมินผลและวางแผนกันต่อ

“เอ๊ะ นั่นปีลันท์หรือเปล่า”

ไพรวรินทร์ถามระหว่างรอขนมไข่มุก ทำให้ศิลปินที่กำลังดูหน้าจอโทรศัพท์เงยหน้ามองตาม เห็นชายหญิงคู่หนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าร้านอาหาร ทั้งสองกำลังเปิดหนังสือเมนูที่วางโชว์ไว้เพื่อให้ลูกค้าได้พิจารณา

“ปีลันท์จริงๆ ด้วย หือ มากับสาวด้วยแฮะ”

“แฟนเขาหรือ” ไพรวรินทร์พยายามทำน้ำเสียงให้เหมือนถามเรื่องฝนฟ้าอากาศ

“ไม่รู้สิ” ตอบแล้วก็มองหน้าจอโทรศัพท์ต่อ

“ทำไมไม่รู้”

“ไม่รู้นี่มี ‘ทำไม’ ด้วยหรือ”

พี่สาวโคลงศิริระ ทำท่ากลบเกลื่อนเมื่อรู้ว่าตนเปลือยทำกิริยาสนใจจนออกนอกหน้า

“ก็เห็นรู้จักกันมาตั้งนาน คิดว่าจะรู้แหละสิ”

“ผู้ชายเขาไม่อยากจะรู้เรื่องเพื่อนฝูงกันหรอก จนกว่าเจ้าตัวจะเล่าให้ฟังเอง”

“นี่!” เธอทำเสียงแข็งใส่น้องชาย เพราะรู้ว่ากำลังโดนเขวะ “ไม่รู้ก็ไม่รู้ แต่...”

เธอมองไปยังทิศทางนั้นอีกครั้ง คราวนี้หนุ่มสาวตัดสินใจเดินเข้าไป
ในร้าน

“อยากรู้จักว่าผู้หญิงแบบไหนนะ ถึงได้ยอมเป็นแฟนกับนายบิลันท์
ได้”

คิลป์พนามองไปรวรินทร์แล้วส่ายหน้า “ตัวเองนี่นะ”

กำลังจะเถียงต่อพนักงานก็เรียกคิวของพวกเขาพอดี คิลป์พนารีบ
ผละออกไป ทำให้ไพรรวรินทร์ทำเสียงจ๊กจ๊กอย่างขัดใจ

ธีรตลบอกว่าจะไม่เจอหลักฐานอะไรเพิ่มเติมบนโหลแก้วหรือบนการ์ด
อวยพรเลย การ์ดที่เห็นก็สามารถซื้อได้ทั่วไปตามร้านสะดวกซื้อ

“แต่ได้ข้อมูลข้อหนึ่งนะ เรื่องนี้มีการเตรียมการไว้ล่วงหน้าแล้ว”

ไพรรวรินทร์ใจเต้น “รู้ได้ยังไงคะ”

“สังเกตจากการที่ส่งของทันทีที่พี่ขอใบชาแต่งงาน และรายละเอียด
ในการ์ดที่ทำให้รู้ว่ามันติดตามเราคนใดคนหนึ่งมาลักพักแล้ว”

เป็นอีกครั้งที่คนฟังอึ้ง ยิ่งคิดว่าใครบางคนตามติดชีวิตเธออยู่ตลอด
ก็ยิ่งกลัว เพราะที่ผ่านมาเธอไม่รู้ตัวเลย

“ใบชา”

“อ้อ ฟังอยู่คะ” เธอรีบตอบ สุตลมหายใจ

“อย่าคิดมากเกินไป พี่หมอบอกว่ายังไม่เจออะไรผิดปกติ” ธีรตลหมายถึง
รุ่นพี่บอดี้การ์ด

“แล้วแบบนี้ทางนั้นจะรู้ไหมว่าพี่หมอบอกดูแลใบชาอยู่”

“พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่พี่คิดว่าตอนนี้ทางนั้นน่าจะเลือกกรองจังหวะ
มากกว่า”

“รอจังหวะ?”

“จนกว่าจะมีความคืบหน้าเรื่องงานแต่งงานของเรา”

ไพรรวรินทร์เริ่มคิดจริงจังว่านอกจากการค้นหาจุดต่างพร้อมในชีวิตที่

ผ่านมาของตนเอง ประวัติของธีรตลน่าจะเป็นสิ่งที่มองข้ามไม่ได้

“พีธีเยอร์ โบซาสงสัย” หลังจากเป็นฝ่ายฟังเสียส่วนใหญ่ก็ถามกลับบ้าง

“ว่าไง”

“เป็นไปได้ไหมคะว่าคนที่ทำแบบนี้จะเป็นผู้หญิง”

ธีรตลนิ่ง ไม่ใช้เพราะคำถามของเธอที่ตั้งข้อสังเกตเรื่องเพศของคนร้าย แต่เพราะคำว่าผู้หญิงทำให้เขากลับนึกถึงคนเป็นเหยื่อในคดีที่คล้ายกันมาก่อน

“พีธีเยอร์คะ”

“เป็นไปได้ พีก็คิดเหมือนกัน สมมุติว่าคนที่ตามติดโบซาเป็นผู้ชาย ผังของพีก็ควรเป็นผู้หญิง แต่พีมั่นใจว่าไม่มีนะ”

ประโยคท้ายเขาเจื่อน้ำเสียงล้อเล่นพอประมาณ แต่แฟนสาวมีปฏิกิริยาแค่เสียวๆ ซึ่งเขาไม่ออกว่าขบขันหรือดูแคลน

“อย่าเพิ่งมั่นใจสิคะ โบซายังไม่มั่นใจตัวเองเลย” น้ำเสียงเธอดูจะตึงเครียดน้อยลงบ้าง

ธีรตลโล่งใจ และกำลังจะวางสาย ถ้าไม่มีคำถามต่อมา

“ลืมถามไปเลย รู้ไหมคะว่านี่นั่นเป็นของใคร”

ในชีวิตช่วงมหาวิทยาลัย ไพรวรินทร์ปฏิบัติเสธชายหนุ่มที่มาจีบสองคน หลังจากได้ลองคุยกันแค่คนละสองสามเดือนเท่านั้น ซึ่งเธอได้บอกกับผู้ชายทั้งสองคนไว้ตั้งแต่แรกแล้วว่า ถ้าลองคุยแล้วไม่เวิร์กก็จะบอกทันที

เธอมั่นใจว่าได้จัดการเรื่องความสัมพันธ์อย่างตรงไปตรงมา ไม่มีคบบซ้อน ไม่คุยเพื่อเลือก ส่วนคนที่ได้คบหาอย่างจริงจังเกิดขึ้นตอนทำงาน เป็นลูกค้าคนสำคัญของบริษัท ตำแหน่งผู้บริหาร ทุกอย่างดูจะไปได้สวยเพราะใช้เวลาศึกษากันเกือบปี แต่สุดท้ายไพรวรินทร์ก็เป็นฝ่ายขอยุติเอง เพราะอีกฝ่ายพยายามส่งของกำนัลและเทิดทูนเอาใจเธอจนเกินพอดี เมื่อคุยปรับ

ความเข้าใจไปถึงสองหนแล้วไม่ได้ผล ก็ต้องเลือกเดินคนละทาง

เป็นไปได้ที่ทางนั้นจะรู้สึกเสียหน้า เพราะเขาอายุมากกว่าเธอหลายปี แต่ข้อสันนิษฐานนี้ก็ตกไปเพราะเขาแต่งงานมีครอบครัวไปแล้ว

เฮ้อ อยู่ตรงไหนกันนะ

จะวางใจว่าตอนนี้ยังไม่มีอะไรเกิดขึ้นก็ได้ เมื่อซีรดลบอกว่ายังไง เขาก็จะคุยเรื่องแต่งงานกับทางบ้านอยู่ดี

‘พี่ไม่ยอมให้เรื่องนี้มาเป็นอุปสรรคแน่’

ในฐานะผู้หญิงควรจะดีใจในความหนักแน่นนี้ แต่ไพรวรินทร์ไม่เข้าใจตัวเอง ทำไม่ถึงไม่รู้สึกละเลย

เธอเคาะปากกากับสมุดบันทึก แฟนของบิลันท์เธอ

ครั้งหนึ่งที่ชายคนนั้นกลับมาเป็นแขกที่บ้านหลังจากหายหน้าไปเกือบปี พ่อเคยทัก

‘อันนี้กว่าลันท์หายไปแต่งงานนะเนี่ย’

ไพรวรินทร์อดหุ้บไม่ได้ ห้ามตัวเองไม่ให้หมองปฏิกิริยาชายหนุ่ม จึงได้ยินแต่เสียงเจ้าน้องชาย

‘เหมือนที่ผมพูดเปะเลยใช้ไหมพี่ลันท์ เดียวไม่พอกี่แม่ต้องทักพี่เรื่องนี้แน่นอน เพราะผู้ใหญ่จะมีไม่กี่เรื่องหรอกที่จะถามลูกหลาน’

‘หม่อน’ ผู้เป็นแม่ปราชญ์ แต่ก็จบบั้นเพราะเสียงหัวเราะของพ่อตั้งปิดท้าย

เธอเหลือบมองบิลันท์จนได้ ใบหน้าของเขามีแค่รอยยิ้มแต่ที่มุมปากกับแวตาลีกลับที่เธอไม่เข้าใจความหมาย

เสียงโทรศัพท์บนโต๊ะทำงานดัง กระซอกไพรวรินทร์หลุดจากภวังค์

“พี่ใบชา คนจากเอ็กซ์เบ็กซ์มาแล้วค่ะ”

“โอเคจ้ะ”

เธอรีบตั้งตัวเองกลับสู่การทำงาน เอ็กซ์เบ็กซ์เป็นบริษัทล่อจิสติกส์ที่เป็นตัวกลางในการดำเนินการจัดส่งสินค้าของบริษัทไปต่างประเทศ วันนั้นมี

นัดคุยกันเรื่องสัญญาฉบับใหม่ รวมทั้งปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างสถานการณ์โควิดที่ทำให้สินค้าต่างๆ จัดส่งล่าช้า

ไพรวรินทร์หิบบไอบีแพดคุยกับแฟ้มเอกสารเดินไปที่ห้องประชุมกับลูกน้องอีกคนที่ชื่อฟ้าใส

ในห้องประชุม ชายสองคนรออยู่แล้ว

“สวัสดีค่ะ คุณมนต์”

มนต์ชัยเป็นชายอายุห้าสิบ ผู้จัดการฝ่ายการตลาดของเอ็กซ์เบ็กซ์ไพรวรินทร์คุ้นเคยดีเพราะติดต่อกันมาหลายปีแล้ว แต่ชายอีกคนที่มาด้วยกันอายุน่าสามสิบกว่านั้นเธอไม่คุ้นตา

“สวัสดีครับคุณโบชา อ้อ นีลิตีครับ ผู้ช่วยผม มาแทนเฉลิมพล”

“ค่ะ สวัสดีค่ะ” เธอยกมือไหว้ แล้วถามออกไปอย่างไม่ได้คิดอะไร

“แล้วคุณเฉลิมพลไปไหนหรือคะ”

สีหน้ามนต์ชัยสลดลงเล็กน้อย “คือ เฉลิมพลเสียแล้วนะคะ”

“คะ!?”

ทั้งไพรวรินทร์และฟ้าใสส่งเสียงพร้อมกันอย่างตกใจ ฟ้าใสกับเฉลิมพลเป็นคนจังหวัดเดียวกัน ผู้ช่วยสาวหน้าเจื่อนไปในทันควัน

“ขอโทษนะคะ แก่เสียเพราะอะไรหรือคะ” ไพรวรินทร์อดสงสัยไม่ได้จึงถามออกไป

มนต์ชัยเล่าสั้นๆ แต่กระชับว่าเป็นอุบัติเหตุทางรถยนต์ สองสาวเงิบไปครู่หนึ่งคล้ายจะไว้อาลัย

“ขอแสดงความเสียใจด้วยนะคะ ไม่ทราบมาก่อนเลย เอ่อ ฟ้า เดี่ยวแจ้งฝ่ายบุคคลให้เขาจัดการเรื่องนี้หน่อยนะ” ไพรวรินทร์บอก อีกฝ่ายจดลงในสมุด เธอเห็นหางตาของผู้ช่วยสาวมีน้ำตา

“ขอโทษด้วยนะคะ ตกใจนิดหน่อย”

“ไม่เป็นไรครับ ทางผมก็ต้องฝากคุณนีลิตีด้วย”

เขาปรายตาไปทางชายอีกคน ไพรวรินทร์จึงได้สบตากับเขาชัดๆ เป็นผู้ชายที่หน้าตาดีทีเดียว ใบหน้าได้สัดส่วน แวตตาเป็นประกาย โทนเสียงนุ่มน่าฟัง

หลังจากได้ข้อสรุปที่น่าพอใจ ไพรวรินทร์กับฟ้าใสเดินไปส่งคู่ค้าหน้าบริษัท ทั้งสองฝ่ายบอกลาด้วยมิตรไมตรี ระหว่างนั้นเธอสังเกตเห็นว่า ผู้ช่วยคนใหม่ของมนต์ชัยมองผู้ช่วยของเธอเป็นพิเศษ แวบแรกคิดว่าจะเป็นการพอใจตามประสาหนุ่มสาว แต่สัญชาตญาณบอกว่ามีอะไรมากกว่านั้น

และเป็นไปดังคาด หลังจากทำท่าลังเล ฝ่ายชายก็เอ่ยออกมาอย่างสุภาพ

“ขอโทษนะครับ คุณฟ้าใส”

ฟ้าใสเลิกคิ้ว ขณะที่มนต์ชัยผลึกประตูเดินออกไปแล้ว

“คือ ผมไม่แน่ใจว่าจะพูดดีไหม แต่เรื่องนี้สำคัญ ต้องขอโทษด้วยนะครับถ้าทำให้ไม่สบายใจ”

ไพรวรินทร์เลือกที่จะยืนอยู่ด้วยความสนใจ ส่วนเจ้าตัวนั้นทำหน้าที่เล็กน้อย แต่ก็พยักหน้าเพราะอยากรู้

“มีอะไรหรือคะ”

ชายชื่อจิตินิ่งคล้ายตัดสินใจ

“ช่วงนี้ระวังหน่อยนะครับ อาจจะมีอุบัติเหตุหรือต้องเสียทรัพย์สิน”

ฟ้าใสหน้าเหวอ ไพรวรินทร์ก็อึ้ง ตกใจกับคนที่เพิ่งเจอกันครั้งแรก แต่พูดออกมาเช่นนั้น

“หมายถึง...ความว่ายังไงคะ คุณจิติ...เป็นหมอดูหรือคะ” เธอถามเร็วปรือ

ชายหนุ่มหลุบตามองพื้น กะพริบตาราวกับรู้สึกผิดปนขัดเขิน

“อย่าใช้คำนั้นเลยครับ ผมบอกได้เท่านั้นจริงๆ ขอโทษอีกครั้งถ้าทำให้ไม่สบายใจ ผมแค่อยากเตือนให้ระวังไว้เท่านั้น”

จิติโค้งไปแล้วเดินออกไป ทั้งคำถามและความรู้สึกสับสนมากมายไว้

เต็มหัวใจสองสาว

คืนวันเสาร์

สองพี่น้องอยู่ในมุมของตัวเอง ไพรวรินทร์ดูซีรีส์บนเตียงในห้องนอน ส่วนศิป์พนาที่อ่านรายงานที่พ่อส่งมาให้อยู่ที่โซฟาเดย์เบด ทั้งสองกลับมากรุงเทฯ ได้หนึ่งสัปดาห์แล้ว ทุกอย่างยังคงเป็นปกติ

“จะมีคนมาซื้อที่ข้างๆ ไร่ชาเรา” ชายหนุ่มพูด แต่ไม่รู้ลึกถึงปฏิกิริยาตอบกลับจากพี่สาว พอเงยหน้าขึ้นไปเห็นอีกฝ่ายนอนเอกเขนก กอดหมอนยิ้มหวานมองหน้าจ้อ เขาก็ส่ายหน้า

มีข้อความเข้ามาที่โทรศัพท์ ศิป์พนากดดูก็เห็นว่ามาจากปิลันท์

‘พรุ้งนี่ว่างไหม มากินข้าวกัน ที่บ้านเอาบุญนี่มาฝาก จะทำบุญนี่มทอดกระเทียม’

หนุ่มไร่ชาใจพอง แต่ไม่กี่วันที่ต้องมาอยู่ในห้องเล็กๆ ทำให้อดอัดช่วงที่พี่สาวไปทำงานเขาก็พยายามฆ่าเวลาด้วยการไปนั่งร้านกาแฟข้างล่างคอนโดมิเนียมบ้าง เดินเล่นแถวๆ นี้บ้าง บางทีก็ไปนั่งรถไฟฟ้าเล่น

“ตัว พรุ้งนี้เค้าจะออกไปข้างนอก”

ไพรวรินทร์ยังมองหน้าจ้อ ศิป์พนาถอนใจแล้วลุกเดินไปหา

“ไพรวรินทร์”

พี่สาวเงยหน้า รีบกดปุ่มหยุด “ว่าไงนะ”

เขาพูดประโยคนั้นซ้ำอีกรอบ รวมทั้งเหตุผลซึ่งเป็นข้อความจากปิลันท์ ตอนแรกไพรวรินทร์ไม่สนใจ แต่พอได้ยินชื่อบุคคลที่สามก็หูผึ่ง แต่ยังคงทำเฉยๆ ทำท่าจะกดดูซีรีส์ต่อ

“ตัวอยากไปก็ไปสิ”

“ถ้าพ่อโทร. มาแล้วรู้ว่าเค้าปล่อยตัวอยู่ห้องคนเดียว เค้าก็โดนด่าสิ” เสียงศิป์พนาเก็งเบือกึ่งตัดพ้อ ช่วงที่ผ่านมามีคนติดตามอยู่ห่างๆ เวลาไปทำงาน เมื่อถึงห้องก็เป็นหน้าที่ของเขา ดังนั้นถ้าเขาอยากออก

ไปข้างนอกก็ต้องพาเธอไปด้วย เพราะต่อให้อีกฝ่ายอยู่ห้องคนเดียวก็วางใจไม่ได้

“แล้วเจ้าบ้านชวนใคร ไม่ได้ชวนคำนี้”

“เค้าถามแล้วว่าพาตัวเองไปได้ไหม พี่ลันท์ก็บอกว่าได้เลย” น้องชายตอบ “ไปเถอะ พี่ลันท์อุตส่าห์จะทำปู๋นึ่งทอดกระเทียมเลยนะ”

ใช่ เมื่อนั้นหากินง่ายเสียเมื่อไร ไพรวรรินทร์คิดถึงความกรอบ กลิ่นกระเทียม และน้ำยำแซ่บๆ

“แน่ใจนะว่านายนั้นจะทำอาหารกินได้” เธออดเสียงตัวเองให้ราบเรียบ ทั้งที่หัวใจเต้นโครมคราม ขนาดเจ้าน้องชายที่รู้จักกันมานานยังไม่รู้ว่าปิลันท์มีแพนหรือไม่ แต่อยู่ดีๆ ก็ได้รับเชิญให้ไปที่ห้อง ซึ่งเจ้าตัวกับบอกว่าไม่เคยไป นั่นทำให้เธอกำลังจะได้ก้าวไปในโลกส่วนตัวของผู้ชายที่ดูเป็นปริศนามาตลอด

“อีกอย่าง เราก็มีเงิน ไปซื้อตามร้านกินเองไม่ดีกว่าเหรอ”

“เออจ้ะ แคตัวยอมไปก็พอ ส่วนเรื่องจะไม่กินก็ไม่ใช่อปัญหา ไปนั่งเป็นฟอสซิลก็ได้นะ ขอร้องละ” ศิลปินากกล่าวทิ้งสรุป

ไพรวรรินทร์แอบขำดีใจ เจ้าน้องชายตัวดี จะตื้ออีกนิตก็ไม่ได้